

De heilige Efraïm de Syriër

28 januari

De heilige Efraïm de Syriër werd in 306 geboren te Nisibis in Mesopotamië.

Hij kwam uit een arm gezin, en moest in zijn jeugd reeds de kost verdienen als schaapherder.

Eens werd de kudde aangevallen door een overmacht van wolven, zodat ondanks het moedig gevecht van de herders, een aantal schapen gedood en opgevreten werden.

In die streek was dat eigenlijk nog nooit voorgekomen en daarom werden de herders niet geloofd. Integendeel, ze werden ervan beschuldigd zelf de schapen geroofd te hebben en ze werden veroordeeld tot gevangenisstraf.

In het begin was Efraïm, evenals de anderen, geheel en al opstandig over deze schreeuwende onrechtvaardigheid, maar in een droom kwam hem het inzicht dat hij toch in veel andere dingen schuldig stond tegenover God.

Daarna aanvaardde hij gelaten de straf.

Toen na enige tijd duidelijk werd dat inderdaad een grote groep wolven de streek onveilig maakte, kwam hun onschuld aan het licht zodat ze vrijgelaten werden.

Het gedrag van Efraïm had echter de aandacht getrokken van de priester die belast was met de zorg voor de gevangenen, en deze sprak over hem met de bisschop Jakobos.

Deze nam hem toen op in zijn seminarie. Daar bleken al spoedig zijn helder verstand en geestelijk inzicht en nadat Efraïm diaken was gewijd, vergezelde hij zijn bisschop naar het concilie van Nicea.

Terug in Nisibis werd hem het predikambt toevertrouwd, waarin hij zich op bijzondere wijze ontwikkelde.

Hij was een groot dichter en schreef zijn preken in metrische vorm. Ze werden min of meer zingend voorgedragen en daardoor wist hij diepzinnige theologische beschouwingen en opwekkingen tot geestelijk leven aantrekkelijk te maken, ook voor gewone mensen, die hem als een van de hunnen herkenden.

Zijn roem breidde zich uit over heel de christenheid; zijn geschriften werden alom vertaald en gebruikt. Toen Nisibis in 363 door de Perzen was ingenomen, werd Efraïm uitgenodigd naar de beroemde theologische school van Edessa te komen. Ook daar zette hij zijn ascetische levenswijze voort en hij vestigde zich in een grot buiten de stad. Hij gaf onderricht aan de studenten die bij hem kwamen, en predikte voor het volk dat aangetrokken werd door zijn roep van heiligheid.

Toen hij ouder werd trok hij nog naar Egypte om de grote woestijnmonniken te bezoeken. Onderweg werd hij door de grote Basilios tot priester gewijd, maar hij heeft nooit de Heilige Liturgie durven vieren, omdat de verhevenheid van dit Mysterie hem zo duidelijk voor ogen stond.

Ook na zijn dood te Edessa, in 373, heeft hij grote invloed uitgeoefend door zijn bijbelcommentaren en liturgische gebeden. Denken we slechts aan dat wonderbare gebed: "Heer en Meester van mijn leven.." , dat ons de gehele vastentijd zo intensief vergezelt.

H. Efraïm de Syriër
(wordpress.com)

Heer en Meester van mijn leven,
Geef mij niet en geest van luiheid, van ledigheid,
van grootsheid en van nutteloze woorden.

Geef aan uw dienaar een geest van zuiverheid,
nederigheid, geduld en liefde.

Heer Koning, geef het mij van mijn eigen fouten in te zien,
van mijn broeder niet te beoordelen
want Gij zijt gezegend in de eeuwen der eeuwen, Amen.

Vastengebed van de H. Efraïm de Syriër